

new moon

újhold

finep ●
selection

S T E P H E N I E M E Y E R

S T E P H E N I E M E Y E R

new moon

újhold

Második kiadás

Írta: Stephenie Meyer
A mű eredeti címe: New Moon

Fordította: Rakovszky Zsuzsa
Szerkesztette: Garamvölgyi Katalin

© Ez a kiadás a Little, Brown and Company, New York, New York,
USA céggel való megállapodás alapján jött létre.

©Minden jog fenntartva.

© This edition published by arrangement with Little, Brown and
Company, New York, New York, USA.

©All rights reserved.

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 155 8

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2009-ben

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József

Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen

Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*„Szilaj gyönyörnek vége is szilaj,
Lázába pusztul el, mint tűz s a lőpor,
Mely csókolódzva hal meg: lásd, a méz is
Csömörletes, mihelyt túllontúl-édes.”*

(Shakespeare: Rómeó és Júlia)

(Kosztolányi Dezső fordítása)

ELŐSZÓ

OLYAN VOLT, MINT MIKOR EGY SZÖRNYŰSÉGES rémálom tart fogva. Amikor álmodban rohanni kényszerülsz; futsz, és már majd szét-pattan a tüdőd, de képtelen vagy elég gyorsan futni. A lábam egyre lassabban és lassabban mozgott, ahogy utat törtem magamnak az érzéketlen embertömegben, de a hatalmas toronyóra mutatója nem lassult. Kíméletlenül, közömbösen, feltartóztathatatlanul haladt a vég felé – mindennek a vége felé.

Csak hogy most nem álmodtam. És a rémálommal ellentétben nem is azért rohantam, hogy a saját életemet mentsem – annál valami sokkal értékesebbet akartam megóvni. Az életem ebben a pillanatban nem számított.

Alice azt mondta, jó esély van rá, hogy mind a ketten itt halunk meg. Talán másként alakulnának a dolgok, ha őt nem kötné béklyóba a ragyogó napsütés... De ezen a napfényben fürdő, zsúfolt téren csak én rohanhattam át szabadon.

És én nem tudtam elég gyorsan futni.

Így aztán nem törődtem vele, hogy mindenfelől veszedelmes ellenségek leselkednek ránk. Ahogy a toronyóra ütni kezdett, megrezegtetve a talajt lomha lábam alatt, már tudtam, hogy elkéstem – és most már örültem, hogy valahol a színpalak mögött egy vérszomjas lény les rám. Mert ha most kudarcot vallok, nincs semmi kedvem tovább élni.

Az óra újra ütött, s a perzselő nap éppen delelőn állt.

1. A BULI

99,9 SZÁZALÉKIG BIZTOS VOLTAM BENNE, hogy álmodom.

Hogy miért? Hát először is, ragyogó napsugárkéve hullott rám – márpedig örökké borús új otthonomban, a Washington állambeli Forksban, soha nem sütött ilyen tiszta, erős fénnel a nap. Másodszor pedig Marie nagymamát láttam magam előtt. Nagyanyám azonban hat éve meghalt, úgyhogy ez a tény is amellet szólt, hogy csak álmodhatok.

A Nagyi nem sokat változott: teljesen olyan volt az arca, ahogy emlékeztem rá. Puha és ráncos, bőre millió apró redőbe gyűrődve, finoman tapadt az arccsontjára. Éppen olyan volt, mint egy aszalt sárgabarack, csakhogy ezt a barackot sűrű, fehér fürtök vették körül.

Mindkettőnk szája – az övé fonnyadt volt és ráncos – ugyanolyan meglepett félmosolyra húzódott. Szemlátomást ő sem számított erre a találkozásra.

Éppen kérdezni akartam valamit – hiszen annyi kérdésem lett volna hozzá! Például, hogy mit keres itt az álmomban? Mivel töltötte az elmúlt hat évet? Jól van-e a Nagypapa, és megtalálták-e egymást, bárhol legyen is az a hely? De egyszerre nyitottuk szólásra a szánkat, és így inkább hagytam, hadd kezdje ő.

Csakhogy ő is elhallgatott, mire mindketten elneveltük magunkat.
– Bella!

Nem a Nagy szólított, úgyhogy mindketten megfordultunk, hogy lássuk, ki csatlakozik újra egymásra talált párosunkhoz. Bár énnekem nem kellett hátranézniem, anélkül is tudtam, ki az: ezt a hangot bárhol felismerném, és ugyanúgy reagálnék rá, akár ébren vagyok, akár alszom... sőt, esküdni mernék rá, hogy még holtomban is. Ez volt az a hang, amelynek kedvéért tűzbe mennék – vagy hogy egy kevésbé drámai lehetőséget említsek –, amelyért képes lennék leélni az életem ezen a hideg, szűnni nem akaró esőtől áztatott helyen.

Edward.

Bár mindig boldogsággal és izgalommal töltött el, ha láttam őt, és jóllehet teljesen biztos voltam benne, hogy csak álmodom, mégis szörnyen megrémültem, amikor láttam, hogy Edward felénk tart a ragyogó napsütésben.

Pánikba estem, hiszen a Nagy nem tudhatta, hogy egy vámpírba vagyok szerelmes – ezt senki nem tudhatta –, és fogalmam sem volt, mit mondjak neki, miért veri vissza Edward bőre ezernyi parányi, szivárványszínű sugárban a ragyogó napfényt, mintha kristályból vagy gyémántból lenne...

Talán azt, hogy:

„Nagyi, gondolom, feltűnt, hogy a barátom szikrázik. De ne aggódj, csak olyankor, ha süt a nap... Szóval, rá se ránts!”

De hát mit keres itt?! Hiszen csakis azért él Forksban, a világ legesősebb városában, hogy nappal is kiléphessen a szabadba anélkül, hogy elárulná a családi titkukat. Erre most itt közeledik felém lenyűgözően elegáns mozgásával, angyalarcán az elképzelhető leggyönyörűbb mosollyal – mintha nem lenne itt senki más rajtam kívül!

Ebben a pillanatban azt kívántam, bár ne én lennék az a kivétel, akivel szemben Edward rejtélyes képessége csődöt mond. Pedig máskor nagyon is örültem, hogy én vagyok az egyetlen, akinek nem képes olvasni a gondolataiban – mindenki másét olyan tisztán hallotta, mintha hangosan kimondták volna. De most azt kívántam, bárcsak hallaná a fejemben üvöltő figyelmeztetést: Vigyázz!

Rémülten a Nagyira pillantottam, és láttam, hogy már késő: ő is éppen abban a pillanatban fordult felém, és ugyanolyan rémült volt a szeme, mint az enyém.

Edward – miközben még mindig olyan gyönyörűen mosolygott, hogy úgy éreztem, a szívem óriásira dagad, és mindjárt kitör a bordáim közül – átfogta a vállamat, és a nagyanyám felé fordult.

Nagyi arckifejezése meglepett. Arra számítottam, hogy halálra rémül, ehelyett félszegen bámult rám, mintha attól tartana, hogy mindjárt összeszidom. Ráadásul olyan fura pózban állt – az egyik karját ügyetlenül eltartotta magától, kinyújtotta és begömbítette, mintha a levegőt ölelné. Mintha átölelné valakit, akit én nem látok, egy láthatatlan személyt...

És csak ekkor vettem észre, hogy nagyanyám alakját hatalmas, aranyozott keret fogja körül. Értetlenül felemeltem a kezemet, amelyikkel nem Edward derekát fogtam át, és kinyújtottam, hogy megérintsem. Ő pedig pontosan utánozta a mozdulatomat, mint-ha tükörképet játszana. De amikor az ujjunk összeért, nem éreztem semmit, csak a hideg üveglapot...

És akkor egyetlen szédülettel az álomból rémálom lett.

Nem volt semmiféle Nagyi.

Én voltam az. Magamat láttam a tükörben. Magamat – ösöregen, ráncosan, összeaszottan.

Edward pedig ott állt mellettem, csakhogy ő nem látszott a tükörben: szívzaggatóan gyönyörű volt, és mindörökre tizenhét éves.

Jéghideg, tökéletes ajkával megcsókolta az én döbrent arcomat.

– Boldog születésnapot! – suttozta.

Fölríadtam – a szemem tágra nyílt a rémülettől –, levegő után kapkodtam. Álmom vakító napsütése helyett a felhős reggelek megszokott, sűrke derengését láttam.

Csak álom volt, nyugtatgattam magam. *Csak álom*. Mély lélegzetest vettem, de hirtelen újra összerezsentem, mert megszólalt az ébresztőóráam. Az óra naptárkijelzője szeptember 13-át mutatott.

Igen, csak álom volt, de akár jóslatnak is tekinthettem végső soron. Ma van a születésnapom. Hivatalosan is tizennyolc éves lettem.

Már hónapok óta rettegettem ettől a naptól.

Az egész, tökéletes nyáron át – mert ez volt életem legtökéletesebb nyara, amilyen soha, sehol, senkinek nem adatott még meg, pedig ez volt az Olympia-félsziget történetének legesősebb nyara – ott kísértett ez a sötét, lehangoló nap, és várta, hogy rám vethesse magát.

És most, hogy elérkezett, sokkal rosszabb volt, mint vártam. Határozottan éreztem, hogy öregebb lettem. Igaz, minden nappal öregszem, de ez most más volt, rosszabb, mert mérhetőbb. Ma lettem tizennyolc éves.

Edward pedig soha nem lesz tizennyolc.

Amikor bementem a fürdőszobába fogat mosni, meglepődtem, hogy az arc, amelyet a tükörben látok, nem változott semmit. Meredten bámultam magamra, kerestem elefántcsontszínű bőrömön a ráncok előjeleit. Egyelőre még csak a homlokomon találtam párat, és tudtam, ha meg tudnék nyugodni, azok is eltűnnének onnét. De nem tudtam. Nyugtalan, barna szemem fölött a szemöldököm aggodalmas ráncba húzódott.

Csak álom volt, emlékeztettem újra magam. Csak álom – de a legeslegrosszabb rémálmom.

Kihagytam a reggelit, mert szerettem volna minél gyorsabban kikerülni a házból. Azt nem tudtam megúszni, hogy apuval össze ne fussak a konyhában, úgyhogy megpróbáltam pár percig derűs képet vágni. Igyekeztem őszinte érdeklődést mutatni az ajándéka-
im iránt, mert tudtam, kapok tőle valamit, pedig direkt megkértem, hogy ne vegyen semmit a születésnapomra, de valahányszor mosolyogni próbáltam, úgy éreztem, mindjárt elbőgöm magam.

Beültem a kocsimba, elindultam az iskolába, és útközben igyekeztem összeszedni magam. De sehogy se bírtam kiverni a fejemből azt az álmot a Nagyival – mert hogy az álombeli öregasszony én magam lettem volna, azt egyszerűen nem voltam hajlandó elfogadni! Hiába: teljesen úrrá lett rajtam a kétségbeesés, egészen addig a pillanatig, amíg meg nem érkeztem a Forksi Középiskola ismerős parkolójába, és meg nem pillantottam Edwardot: ott állt a csillogó, ezüstszerű Volvójának támaszkodva, mint valamelyik

elfeledett, pogány istenség szépséges márványszobra. Az álom órá nem volt hatással. Ugyanúgy várt rám ma is, mint minden nap!

A kétségbeesés átmenetileg elszállt: átadta a helyét a csodálkozásnak. Már fél éve együtt voltunk, de még mindig nem értettem, mivel érdemeltem ki a sorstól ezt a hihetetlen ajándékot.

Húga, Alice, mellette állt: ő is énrám várt.

Természetesen Edward és Alice igazából nem testvérek (Forksban mindenki úgy tudja, hogy őket is, akárcsak a többi Cullen-gyereket örökbe fogadta Dr. Carlisle Cullen és a felesége, Esme, jóllehet túlságosan fiatalnak tűnnek ahhoz, hogy tinédzserkorú gyermekeik legyenek), de mindkettőjük bőre ugyanolyan sápadt, és egyforma a szemük színe is, valami furcsa, aranyszín árnyalat, és a szemük alatt pontosan ugyanolyan lilás, véraláfutás-szerű karikák sötétlenek. Alice is, akárcsak a bátyja, elképesztően gyönyörű. A beavatottak számára, mint én, ezek a hasonlóságok árulkodnak, mik is ők valójában.

Amikor megláttam, hogy Alice is ott van – gyémántként ragyogó, homokszín szeme csillog az izgalomtól, és a kezében valami ezüstszínű, szögletes dolgot szorongat –, megdermedtem. Megmondtam Alice-nek, hogy nem kérek semmit, egyáltalán semmit a születésnapomra, sőt azt szeretném, ha fel se köszöntenének. Csakhogy, úgy látszik, füttyül rá, hogy én mit szeretnék...

Bevágtam az 53-as évjáratú Chevy furgonom ajtaját – mire rozsdaszemcsék kezdtek záporozni a nedves aszfalra –, és lassan elindultam feléjük. Alice szökellve sietett elém, bájos koboldarca csak úgy ragyogott a zselétől égnek meredő, fekete haja alatt.

– Boldog születnapot, Bella!

– Ssss! – sziszegtem, és gyorsan körülnéztem a parkolóban, nem hallotta-e meg valaki véletlenül.

Egy porcikám sem kívánta, hogy még felhajtást is csapjanak körülöttem a mai, gyászos dátum alkalmából.

Alice ügyet se vetett a tiltakozásomra.

– Most akarod megnézni az ajándékodat, vagy majd később?
– Nyagगतott, miközben arrafelé igyekeztünk, ahol Edward állt még mindig mozdulatlanul, rám várva.

– Nem kell ajándék – ellenkeztem morogva.

Végre-valahára Alice-nek is eljutott a tudatáig, milyen cudar kedvemben vagyok.

– Na jó, hát akkor majd később... Na és tetszett a fénykép-album, amit anyukád küldött neked? És a fényképezőgép, amit Charlie-tól kaptál?

Felsőhajtottam. Hát persze, éppen Alice ne tudná, hogy mit kaptam a születésnapomra? A családjukban nem Edward az egyetlen, aki különleges képességekkel rendelkezik. Alice abban a pillanatban „látta”, mivel akarnak megajándékozni a szüleim, amint ők maguk eldöntötték.

– Aha. Szuper mind a kettő.

– Szerintem is jó ötlet volt tőlük. Végére is az ember csak egyszer végzős életében. Lehet, hogy meg akarod örökíteni a nagy eseményt!

– Aha, *te* hányszor voltál végzős?

– Az egészen más...

Odaértünk Edwardhoz, és ő felém nyújtotta a kezét. Mohón megragadtam, és egy pillanatra el is feledkeztem komor hangulatomról. A bőre most is, mint mindig, sima, kemény és nagyon hideg volt. Gyöngéden megszorította az ujjaimat. Belenéztem lágy, topázzsínű szemébe, és mintha valami a szívemet is összeszorította volna, nem is túl gyöngéden. Edward

hallotta, hogy egy pillanatra kihagy a szívverésem, és újra elmosolyodott.

Szabad kezét az arcomhoz emelte, és hűvös ujját végighúzta az ajkam peremén.

– Szóval, ahogy megbeszéltük? Jól értettem, hogy nem szabad boldog születésnapot kívánnom neked?

– Igen, jól értetted. – Soha nem sikerült utánoznom Edward tökéletes, szabályos kiejtését. Ilyen kiejtésre csak a múlt század elején lehetett szert tenni.

– Csak a biztonság kedvéért kérdeztem. – Beletúrt kócos, bronzszínű hajába. – Hátha mégis meggondoltad magad. Az emberek többsége élvezetét leli a születésnapokban, és örül az ajándékoknak.

Alice fölnevetett – hangja, mint a szélhárfa ezüstös csendülése.

– Hát persze, hogy élvezni fogod! Ma mindenki kedves lesz hozzád, Bella, és minden úgy lesz, ahogy te akarod! Mi ebben a rossz? – Ezt természetesen költői kérdésnek szánta.

– Az, hogy öregebb lettem! – mondtam, és a hangom minden igyekezetem ellenére elcsuklott.

A szemem sarkából láttam, hogy Edward mosolya megkeményedik.

– Tizennyolc, az még nem éppen öreg – mondta Alice. – Eddig úgy tudtam, a nők csak akkor kezdik utálni a születésnapokat, ha már betöltötték a huszonkilencet.

– De most öregebb vagyok, mint Edward! – motyogtam.

Edward felsóhajtott.

– Ha úgy vesszük! – legyintett Alice erőltetett könnyedséggel.

– De mindössze egyetlen vacak kis évvel...

Eltűnődtem... ha biztos lehetnék benne, hogy a jövőben minden úgy lesz, ahogy szeretném, ha tudnám, hogy hátralévő életem minden napját Edwarddal tölthetem, meg Alice-szel és a Cullen család többi tagjával (és lehetőleg nem ráncos, öreg nénikéként), akkor egy-két év ide vagy oda tényleg nem sokat számítana. Csak-hogy Edward hallani sem akart róla, hogy valamikor én is átváltozzam azzá, ami ő – ami egyszersmind azt is jelentené, hogy halhatatlan leszek.

Patthelyzet, ahogy ő szokta mondani.

Őszintén szólva nem értettem, miért tiltakozik annyira. Mi olyan nagyszerű abban, ha az ember halandó? És egyáltalán nem olyan szörnyű dolog vámpírnak lenni – olyannak biztos nem, mint Cullenék.

– Hányra jössz át hozzánk? – váltott témát Alice. Arckifejezéséből ítélve éppen olyasmit forgatott a fejében, amit én a legjobban szerettem volna elkerülni.

– Nem is tudtam, hogy ma át akarok menni hozzátok.

– Jaj, ne legyél már ilyen, Bella! – nyafogott Alice. – Ugye, nem akarsz elrontani az örömünket?

– Azt hittem, az én születésnapomon az történik, amit én szeretnék.

– Mindjárt iskola után elkérem Charlie-tól – mondta Edward, mintha én ott se lennék.

– De nekem ma még dolgoznom is kell! – tiltakoztam.

– Ami azt illeti, nem kell! – közölte Alice önelégülten. – Beszéltem Mrs. Newtonnal. Áttette a műszakodat. Megkért, hogy a nevében is kívánjak neked boldog születésnapot.

– De én... én akkor sem tudok ma átmenni! – dadogtam, miközben kétségbeesetten kutattam az agyamban valami kifogás

után. – Még... izé... meg kell nézнем a *Rómeó és Júliát* angol-órára.

Alice megvetően felhorkant.

– Ugyan már, hiszen kívülről fújod a *Rómeó és Júliát*!

– De Mr. Berty azt mondta, hogy az előadást is látnunk kell ahhoz, hogy igazán megértsük Shakespeare elképzeléseit.

Edward égnek emelte a tekintetét.

– De hiszen láttad a filmet! – mondta Alice szemrehányó hangon.

– Igen, de nem a hatvanas években készült változatot. Mr. Berty szerint az a legjobb.

Most már Alice arcáról is lefagyott a mosoly: dühösen meredt rám.

– Ide hallgass, Bella, vagy jössz szépszerével, vagy pedig..

– Nyugalom, Alice! – szakította félbe Alice fenyegetőzését Edward. – Ha Bella meg akarja nézni azt a filmet, akkor meg is fogja nézni. Elvégre az ő születésnapja van.

– Ahogy mondd – bólogattam.

– Hét óra körül áthozom – folytatta Edward. – Úgy neked is több időd lesz készülődni.

Újra felcsendült Alice ezüstcsengettyű-nevetése.

– Ez jól hangzik. Akkor viszlát este, Bella! Remekül fogunk szórakozni, majd meglátod. – Szélesen elvigyorodott, kilátszott valamennyi hibátlan, villogó foga. Gyorsan arcon csókölt, aztán eltáncolt az első órájára, mielőtt válaszolhattam volna.

– Edward, kérlek... – kezdtem volna könyörögni, de Edward hűvös ujját az ajkamhoz érintette.

– Majd később megbeszéljük. Gyerünk, mert elkésünk az óráról!

Már rég senki sem bámult meg bennünket, amikor leültünk szokott helyünkre, az utolsó padba (mostanában már szinte csak közös óráink voltak – bámulatos, mi mindent képes volt Edward kihízelegni a női adminisztrátoroktól). Épp elég ideje jártunk együtt ahhoz, hogy többé ne legyen érdemes pletykálni rólunk. Mostanában már Mike Newton sem vette a fáradságot, hogy komor pillantásokat vessen rám, amitől engem mindig elfogott egy kicsit a bűntudat. Sőt, most éppenséggel rám mosolygott, és én boldog voltam, hisz úgy tűnt, belenyugodott: csak barátok lehetünk. Mike sokat változott a nyáron – kerek arca keskenyebb lett, amitől jobban kiállt az arccsontja, és világoszőke haját is másként viselte: nem meredezett tüskésen szanaszét, hanem hosszabbra növesztette, és hajzselé segítségével művészi rendetlenségben rögzítette. Nem volt nehéz kitalálni, honnét vette az ötletet – csakhogy Edwardot hiába is próbálta valaki utánozni.

Ahogy telt a nap, egyre csak azon agyaltam, milyen ürüggyel úszhatnám meg a ma esti látogatást Cullenéknél. Már az is épp elég, hogy ünnepelnem kell, amikor inkább gyászolni lenne kedvem. És ami még ennél is rosszabb, mindenki rám fog figyelni, és elhalmoznak ajándékokkal.

Azzal minden hozzám hasonló, kétballábas tisztában van, hogy a túl nagy figyelemből semmi jó nem süllhet ki. Senki sem örül a rivaldafénynek, ha sejti, hogy perceken belül hasra fog esni.

Ráadásul igen határozottan megmondtam – vagy inkább megparancsoltam – mindenkinek, hogy idén szíveskedjenek mellőzni az ajándékozást. Úgy látszik, nemcsak Charlie és Renée hagyta figyelmen kívül az óhajom.

Sose volt valami sok pénzem, de ez soha nem is zavart. Renée nevelt föl az óvónői fizetéséből. Charlie se igen gazdagodott meg

a rendőrködésből – ő ugyanis ennek a Forks nevű, parányi városkának a rendőrfőnöke. Én azzal kerestem magamnak egy kis zsebpénzt, hogy hetente háromszor besegítettem a helyi sportboltban. Még örülhettem is, hogy sikerült munkát találnom egy ilyen kis városban, mint Forks. Minden fillért, amit megkerestem, azonnal hozzácsaptam ahhoz a parányi összeghez, amit eddig sikerült félretennem az egyetemi tanulmányaimra. (Az egyetem volt a B-terv. Még mindig reménykedtem benne, hogy nem kerül rá sor, mert érvénybe lép az A-terv, de Edward annyira ragaszkodott hozzá, hogy emberi lény maradjak...)

Edwardnak viszont rengeteg pénze volt – nem is akartam belegondolni, milyen sok. A pénz szinte semmit sem jelentett sem Edwardnak, sem a többi Cullennek. Olyasmi volt számukra, ami egyszerűen csak gyűlik és gyűlik az ember bankszámláján, ha valakinek végtelen sok ideje van, és egy olyan húga, akinek megvan az a kissé ijesztő képessége, hogy előre látja a tőzsdemozgásokat. Úgy tűnt, Edward egyáltalán nem érti, miért tiltakozom ellene, hogy rám költse a pénzét – miért érzem kényelmetlenül magam, ha elvisz Seattle-ben egy drága étterembe, miért nem engedem, hogy új autót vegyen nekem, amelyik képes lenne akár nyolcvan fölött is menni, és miért nem hagyom, hogy ő fizesse majd a tandíjamat (egyszerűen nevetséges, mennyire lelkesedik a B-tervért...). Szerinte pusztá szeszélyből támasztok fölösleges nehézségeket.

De hát hogyan is hagyhatnám, hogy elhalmozzon mindenfélével, amikor én semmivel sem tudom viszonyozni? Ő valamilyen érthetetlen okból velem akar lenni. Minden más, amit még ezen felül kapnék tőle, csak még egyenlőtlenebbé tenné a kapcsolatunkat.

Ahogy telt a nap, se Edward, se Alice nem hozta szóba többet a születésnapomat, és én kezdtem megnyugodni.

Ebédnél a törzsasztalunkhoz ültünk.

Valami furcsa fegyverszűnet uralkodott az asztalnál. Mi hárman – Edward, Alice és én – az asztal legtávolabbi végében ültünk. Most, hogy az idősebb és ijesztőbb Cullen testvérek (Emmett legalábbis a legtöbb ember szemében ijesztőnek tűnt) már leérett-ségiztek, Alice-t és Edwardot már nem találták a többiek olyan riasztónak, és így nemcsak hármásban ültünk. A többi barátom is – Mike és Jessica (akik éppen szakítás után, a „már csak barátok vagyunk” kezdeti, kissé kínos fázisában voltak), Angela és Ben (az ő kapcsolatuk túlélte a nyarat), Eric, Conner, Tyler és Lauren (bár őt igazából nem sorolnám a barátaim közé) – mind ugyanitt ebédelt, csakhogy egy láthatatlan választóvonal túloldalán. Napsütéses időben – ilyenkor Edward és Alice mindig lógtak az iskolából – ez a láthatatlan vonal eltűnt, és ilyenkor fesztelenebbül vontak be engem is a társalgásba.

Edward és Alice nem találja furcsának ezt az enyhe kiközösítést, nem is bántódnak meg, mint én tenném hasonló esetben, jóformán észre se veszik. A legtöbb ember – maga se tudja, miért – mindig furcsán és kényelmetlenül érzi magát a Cullenek társaságában. Én vagyok a ritka kivétel. Edwardot néha aggasztja is, mennyire biztonságban érzem magam a közelében. Ő úgy véli, komoly veszélyt jelent a testi épségemre – én viszont mindig hevesen vitába szállok ezzel a véleménnyel.

A délután gyorsan eltelt. Amikor véget ért a tanítás, Edward, mint rendesen, a furgonomhoz kísért. Csakhogy ezúttal az utasülés felőli ajtót tárta ki előttem. Alice nyilván hazavitte Edward kocsiját, nehogy meg tudja lógni előle.

Karba fontam a kezem, és csak álltam a kocsi mellett az esőben.

– Legalább a születésnapomon engedhetnéd, hogy én vezessek!
– Igyekszem úgy tenni, mintha nem lenne születésnapod. Ezt akartad, nem?

– Ha viszont nincs születésnapom, akkor nem kell ma este átmennem hozzátok...

– Jól van, te nyertél! – Becsapta az ajtót, aztán megkerült, hogy kinyissa nekem a vezetőoldalt. – Boldog születésnapot!

– Ssss! – próbáltam erőtlenül elhallgattatni. Bemásztam a kocsiba, és közben azt kívántam, bárcsak fogadta volna el inkább a másik ajánlatomat.

Míg vezettem, Edward a rádióm gombját csavargatta.

– Ezen a rádión egyetlen adó sem jön be rendesen.

Morcosan néztem rá, nem szerettem, ha a furgonomat cikizi. Tök jó járgány – személyisége van.

– Ha szuper hangzásra vágysz, vezesd a saját kocsidat!

Annyira nyomasztott, hogy mit tervezhet Alice, és hát már alapjáraton is rossz kedvem volt, úgyhogy ezek a szavak a kelletténél élesebben szaladtak ki a számon. Edwarddal jóformán soha nem beszéltem ingerülten, és most hangom hallatán összeszorította a száját, nehogy elmosolyogja magát.

Amint leparkoltunk Charlie háza előtt, felém nyúlt, és a két tenyere közé fogta az arcomat. Roppant óvatosan bánt velem, éppen csak hogy az ujjá hegyét érintette finoman a halántékomhoz, az arccsontomhoz és az államhoz. Mintha roppant törekeny lennék. Aminthogy az is voltam, hozzá képest legalábbis.

– Illene jobb kedvedben lenned, éppen ma! – suttopta. Édes lehelete az arcomat simogatta.

– És ha nem akarok jókedvű lenni? – kérdeztem, de a lélegzetelem kihagyott.

Aranyszín szeme felizzott:

– Nagy kár...

Mire odahajolt hozzám, hogy jéghideg ajkát az enyémre szorítsa, a fejem már szédelgett. Ahogyan kétségkívül tervezte, azonnal elfeledkeztem minden gondomról-bajomról, és már csak arra koncentráltam, hogy arra azért emlékezzek, hogyan kell lélegezni.

Hűvös, sima ajka hosszan, gyöngéden becézgette az enyémet, amíg karjaim a nyaka köré nem fontam, és nem kezdtem el kissé túl nagy lelkesedéssel viszonzni. Éreztem, hogy az ajka felfelé görbül, miközben elengedte az arcomat, és hátranyúlt, hogy lefejtse magáról a karomat.

Edward igen gondosan megvonta a határokat, meddig mehetünk el a testi kapcsolatunkban, mert féltette az életemet. Bár azt én is elfogadtam, hogy tanácsosabb a bőrömet biztos távolságban tartani Edward borotvaéles, méreggel bevont fogsorától, hajlamos voltam elfeledkezni az efféle apróságról, amikor megcsókolt.

– Légy jó, kérlek! – lehelte ajkával súrolva az arcom. Gyöngéden még egyszer lágyan megcsókolt, aztán a karjaimat hasamra helyezve, elhúzódott.

A vérem dübörögve lüktetett a fülemben. Kezemet a szívemre szorítottam. Úgy vert a tenyerem alatt, mint az őrült.

– Gondolod, hogy idővel jobban tudom majd ezt kezelni? – tűnődtem félhangosan, inkább csak magamban. – Hogy egy nap majd nem akar kiugrani a szívem a bordáim közül, amikor hozzám érsz?

– Remélem, nem – felelte kissé önelégülten.

Égnek emeltem a szemem.

– Akkor most menjünk, és nézzük meg, hogyan mérsárolják le egymást a Capuletek meg a Montague-k, rendben?

– Hölgyem, kívánsága parancs!

Edward elterpeszkedett a kanapén, miközben én betettem a kazettát, és gyorsítva átpörgettem a szereplők listáját. Amikor lekuporodtam a kanapé szélére Edward elé, ő átfogta a derekamat, és a mellére vont. Éppenséggel kényelmesebb lett volna egy díványpárnának dőlni, hisz az ő mellkasa hideg volt és kemény – és persze tökéletes, mint egy jégből faragott szobor –, de én mégis sokkal jobb szerettem így. Edward lehúzta az öreg afgán takarót a kanapé támlájáról, és betakargatott velem, nehogy vacogni kezdjek hideg testétől.

– Ami azt illeti, mindig idegesített kicsit ez a Rómeó – jegyezte meg, amikor elkezdődött a film.

– Miért, mi baj van vele? – Kissé megsértődtem. Rómeó volt a kedvenc irodalmi hősöm. Míg Edwardot meg nem ismertem, ábrándoztam is róla.

– Hát először is, eleinte ebbe a Rozáliába szerelmes... nem gondolod, hogy ettől kissé csélcsapnak tűnik? Aztán meg alig pár perccel az esküvőjük után megöli Júlia unokafivérét. Ez nem valami okos dolog tőle. Hibát hibára halmoz. Mintha szántszándékkal igyekezne tönkretenni tulajdon boldogságát.

Sóhajtottam.

– Akarod, hogy egyedül nézzem meg?

– Nem. Többnyire úgyis inkább téged foglak nézni. – Ujjbegyével mintákat rajzolt a csupasz karomra, amitől libabőrös lettem. – Fogsz sírni?

– Gondolom, igen – vallottam be. – Ha oda bírok figyelni a filmre.

– Akkor igyekszem nem elterelni a figyelmedet. – De a hajamon ott éreztem az ajkát, és ez nagyon is elvont a filmtől.

De végül sikerült a filmre koncentrálnom, pláne, hogy Edward Rómeó szövegét belesuttogta a fülembe – ellenállhatatlan, bársonyos hangja mellett a színészé erőtlennek és durvának tűnt. És Edward nagy derűtségére, csakugyan elsírtam magam, amikor Júlia felébred, és fiatal férjét holtan találja maga mellett.

– Bevallom, ezért kicsit irigylem – mondta Edward, miközben egy hajfürtömmel felszárógatta a könnyeimet.

– El is hiszem. A lány tényleg nagyon csinos.

Edward undorodva felhorkant.

– Csak nem képezed, hogy a lányt irigylem tőle? Azt irigylem, hogy olyan könnyen sikerült öngyilkosnak lennie – világosított fel évődve. – Nektek, embereknek, mi sem egyszerűbb! Elég lenyelnetek egy parányi méregfolyát...

– Mit beszélsz? – meredtem rá döbbsenten.

– Egyszer nekem is megfordult a fejemben a dolog, és tudtam Carlisle tapasztalataiból, hogy egyáltalán nem lenne könnyű. Nem is tudom, Carlisle hányféle módon próbálta megölni magát a kezdet kezdetén... amikor rájött, hogy mi lett belőle... – Edward elkomorult hangja most megint könnyed és derűs lett. – És amint látod, még ma is kitűnő egészségnek örvend!

Hátrafordultam ültőmben, hogy lássam az arcát.

– Miről beszélsz? – kiáltottam rá. – Hogy érted azt, hogy egyszer neked is megfordult a fejedben?

– Tavasszal, amikor téged... majdnem megölt az a... – Elhallgatott, mély lélegzetet vett, és megpróbált visszatérni a korábbi, évődő hangnemhez. – Persze végig arra koncentráltam, hogy élve megtaláljalak, de közben az agyam egyik része már tervezgette, mi lesz, ha ez mégsem sikerülne. Csakhogy, mint már mondtam, ez nekünk nem olyan könnyű, mint nektek, embereknek...

Egy pillanatra átvillant az agyamon utolsó phoenixi utam emléke, és szédülni kezdtem. Mindent tisztán láttam magam előtt – a vakító napsütést, a betonból áradó hőhullámokat, ahogy hanyatt-homlok rohantam, hogy megtaláljam a szadista vámpírt, aki halálra akart kínozni. Jamesnek hívták, és egy tükrökkel teli teremben várt rám, túszul ejtve az édesanyámat – vagy legalábbis én azt hittem, Renée is vele van. Nem is sejtettem, hogy csak trükk és félrevezetés volt az egész. James viszont azt nem tudta, hogy Edward rohanást közeledik, hogy megmentesen. Még időben odaért, de nem sok híja volt. Önkéntelenül megérintettem a félhold alakú sebhelyet a kézfejemen, a heg néhány fokkal mindig hűvösebb volt, mint a bőröm többi része.

Megráztam a fejem – mintha bizony ezzel ki tudnám rázni belőle a rossz emlékeket –, és megpróbáltam megérteni, amit az előbb Edward mondott. A gyomrom kínosan megrándult.

– Miféle terveket? – ismételtem.

– Nos, egyáltalán nem szándékoztam tovább élni nélküled. – Úgy forgatta a szemét, mintha ez a tény gyerekesen nyilvánvaló lenne. – De fogalmam sem volt, hogyan csináljam... tisztában voltam vele, hogy Emmett és Jasper soha nem segítenének... úgy-hogy arra gondoltam, elmegyek Olaszországba, és felbosszantom valamivel a Volturit.

Nem akartam elhinni, hogy komolyan beszél, de aranyszín szeme komor volt és töprengő, mintha látná azt a távoli helyet, ahol vélekedése szerint véget vethetne az életének. Hirtelen rettentő dühbe gurultam.

– Mi az a Volturi? – kiáltottam rá.

– A Volturi egy család – magyarázta, még mindig valahová messzire révedve. – Egy nagyon régi és hatalmas család.

Tulajdonképpen majdhogynem a fajtánk királyi családja. Carlisle rövid ideig együtt élt velük Itáliában, mielőtt átköltözött volna Amerikába. Emlékszel, ugye, a történetére?

– Hát persze, hogy emlékszem.

Soha nem fogom elfelejteni azt a napot, amikor először jártam náluk, a hatalmas, fehér palotában az erdő mélyén, a folyóparton, sem a szobát, ahol Carlisle – Edward apja, oly sokféle módon – életútjának egyes fejezeteit illusztráló festmények borították a falat. A legmozgalmasabb, legélénkebb színekben pompázó vászon Carlisle itáliai életének egy jelenetét ábrázolta. Hogyne emlékeztem volna arra a négy férfira, akik a balkonon állva, nyugodt szeráfarcúak néztek le az alattuk kavargó, színes kavalkádra. A kép több száz éves volt már, de Carlisle, a szőke angyal, semmit sem változott azóta. És jól emlékeztem a másik három férfira is, Carlisle ismerőseire ezekből a régi időkből. Volturi... Edward eddig soha nem emlegette ezen a néven ezt a három gyönyörű férfit – kettő fekete volt, egy pedig galambősz. Eddig úgy emlegette őket: Aro, Caius és Marcus, az éjszakai műpártolók...

– Amúgy senki sem szokta ingerelni a Volturi klánt – folytatta Edward, fölrezzentve töprengéseimből, hacsak nem akar meghalni... bármi legyen is a halál megfelelője a mi fajtánknál. – A hangja nyugodtan, már-már közömbösen csengett, mint aki unottan veszi számba a lehetőségeit.

Most már nem dühögtem, hanem megrémültem. A két tenyere közé szorítottam márványsima arcát.

– Soha, de soha nem szabad többé ilyesmire gondolnod – mondtam. – Nem számít, hogy énvelem mi történik, *megtiltom*, hogy kárt tegyél magadban!

– Soha többet nem foglak veszélybe sodorni, úgyhogy erre nem is érdemes szót vesztegetni.

– Hogy *te* sodortál volna engem veszélybe? Azt hittem, ezt már megbeszéltük: én vagyok az, aki vonzom a balszerencsét!

– Megint kezdtem begurulni. – Hogy mersz ilyesmire még csak gondolni is?

A gondolat, hogy Edward megszűnik létezni, még ha az én halálom után is, elviselhetetlenül fájdalmas volt.

– Miért, te mit csinálnál fordított helyzetben? – kérdezte.

– Az egészen más!

Úgy tűnt, nem érti, mi a különbség a kettő között, mert halkán felnevetett.

– Na és ha valami tényleg történne veled... – A pusztá gondolatba is belesápadtam. – Azt akarnád, hogy eldobjam magamtól az életemet?

Egy pillanatra fájdalmas kifejezés suhant át tökéletes vonásain.

– Azt hiszem, értem, mire gondolsz... egy kicsit – ismerte be.
– De én... én mihez kezdenék nélküled?

– Tennéd, amit addig tettél, míg én fel nem bukkantam, hogy megnehezítsem az életedet!

Felsóhajtott.

– Úgy beszélsz, mintha ez olyan könnyű lenne!

– Miért ne lenne könnyű? Nem vagyok én olyan különleges...

Láttam, hogy vitába akar szállni velem, de aztán inkább rám hagyta.

– Mindegy, már úgyszincs jelentősége – emlékeztetett.

Hirtelen kihúzta magát, illedelmesebb testtartást vett fel, engem meg odébb csúsztatott a kanapén, oda, ahol már nem érintkezett a testünk.

– Charlie? – kérdeztem.

Edward elmosolyodott. Egy pillanattal később már én is hallottam, amint a járőr kocsi lefékez a ház előtt. Megragadtam Edward kezét, és szorosán tartottam. Ennyit muszáj lesz apámnak lenyelnie...

Belépett Charlie, egy doboz pizzával a kezében.

– Helló, srácok! – Szélesen rám mosolygott. – Gondoltam, a születésnapodon nem akarsz főzőcskézni meg mosogatni. Éhesek vagytok?

– Mint a farkas! Köszí, apu!

Charlie nem tett rá megjegyzést, hogy Edward viszont szemlátomást most sem éhes. Már megszokta, hogy Edward mindig kihagyja a vacsorát.

– Megengedi, hogy elkérjem Bellát ma estére? – kérdezte Edward, amikor mi befejeztük az evést.

Reménykedve pillantottam Charlie-ra. Hátha úgy gondolja, hogy a születésnap afféle családi esemény, amikor az ünnepeltnek illik otthon maradni – nem tudhattam, mi erről a véleménye, mert ez volt az első születésnapom itt Forksban, az első azóta, hogy Renée, az anyám, újra férjhez ment, és letelepedett Floridában.

– Részemről rendben, este a Mariners játszik a Sox ellen – közölte Charlie, és nekem minden reményem tovaszállt. – Úgyhogy én nem lennék ma valami szórakoztató társaság... – Fölkapta a fényképezőgépet, amelyet Renée tanácsára vett nekem (utóvégre is szükségem lesz fényképekre, különben mit raknék az új fényképalbumomba?), és felém hajította. – Itt van, kapd el!

Ennél azért már jobban is ismerhetett volna – világéletemben mozgáskoordinációs problémákkal küszködtem. A fényképezőgép kicsusszant az ujjaim közül, és hullott a padló felé. Edward

az utolsó pillanatban kapta el, mielőtt még darabokra tört volna a linóleumon.

– Ügyes! – mondta Charlie elismerően. – Ha valami partiféle lesz ma Cullenéknél, csinálhatnál pár képet, Bella! Tudod, milyen anyád – rögtön látni akarja majd a képeket, még annyi időt se hagy, hogy elkattintsd a gépet!

– Jó ötlet, Charlie! – mondta Edward, és a kezembe nyomta a gépet.

Ráemeltem a kamerát, exponáltam: meg is volt az első képem.

– Működik.

– Remek. Figyelj, üdvözlöm Alice-t! Rég nem járt nálunk...

– Charlie ajka bánatosan legörbült.

– Még három napja sincs, apu! – emlékeztettem. Charlie imádta Alice-t. Még a tavasszal fogadta a szívébe, amikor annyit segített nekem nehézkes lábadozásom idején: Charlie mindörökre hálás Alice-nak, amiért megkímélte attól a rémségesen kínos helyzettől, hogy ő legyen kénytelen fürdetni a majdnem felnőtt lányát. – De azért majd megmondom neki.

– Oké. Hát akkor szórakozzatok jól, srácok! – Ez kétségkívül úgy hangzott, hogy Charlie kegyesen elbocsátott bennünket. Ami azt illeti, máris a nappali felé araszolt, ahol a tévé volt.

Edward diadalmasan elmosolyodott, megfogta a kezemet, és kivonszolt a konyhából.

A furgonhoz érve Edward megint az utasülés ajtaját nyitotta ki előttem, és ezúttal nem tiltakoztam. Még mindig nem egykönnyen találtam meg a sötétben a házukhoz vezető, rejtett elágazást.

Edward északnak hajtott Forkson keresztül. Láthatóan szörnyen bosszantotta az én özönvíz előtti Chevym csigalassúsága.

Ha megpróbált nyolcvannál gyorsabban menni, a motor a szokásosnál is hangosabban nyöszörgött.

– Csak nyugalom! – figyelmeztettem.

– Mondd, mit szólnál egy helyes kis Audi kupéhoz? Szerintem imádnád! Teljesen zajtalan, rengeteg lóerő...

– Nekem a furgon tökéletesen megfelel. És ha már drága és főleges dolgokról beszélünk, remélem, tudod, hogy jaj neked, ha csak egy fityinget is költöttél a születésnap ajándékomra!

– Egy árva fillért sem! – jelentette ki Edward erősen.

– Helyes.

– Megtennél nekem egy szívességet?

– Attól függ, mi az.

Fölsóhajtott, szép arca elkomorodott.

– Bella, az utolsó valódi születésnap nálunk Emmetté volt 1935-ben. Engedd el magad ma egy kicsit, ne nehezítsd meg a dolgunkat! Mindnyájan nagyon izgatottak...

Egy kicsit mindig meghökkentem, amikor ezekről a dolgokról beszélt.

– Rendben van. Igyekszem rendesen viselkedni.

– Azt hiszem, jobb, ha figyelmeztetlek rá...

– Tedd azt!

– Amikor azt mondtam, hogy *mindnyájan*, akkor úgy is értettem, hogy tényleg mindnyájan!

– Mindnyájan? – Nagyot nyeltem. – Azt hittem, Emmett és Rosalie Afrikában van.

Forksban mindenki úgy hitte, a két legidősebb Cullen gyerek egyetemre ment, Dartmouthba, csak én tudtam az igazságot.

– Emmett mindenáron itt akart lenni.

– De... Rosalie?

– Tudom, Bella. Ne aggódj, rendesen fog viselkedni!

Nem feleltem. Mintha egyszerűen csak elhatározás kérdése lenne, hogy ne aggódjak. Alice-szel ellentétben, Edward másik „mostohanővére”, a szőke és gyönyörű Rosalie nem nagyon kedvelt engem. Ami azt illeti, a „nem kedvel” igen enyhe kifejezés. Rosalie szerint én egy betolakodó vagyok, aki befurakodott az ő családjának titkos életébe.

Borzasztó büntudat kínozta a kialakult helyzet miatt, mert sejtettem, hogy Rosalie és Emmett miattam maradnak távol olyan hosszú időre, bár titokban azért örültem neki, hisz így nem kell napjában találkoznom Rosalie-val. Emmett viszont, Edward bátyja, ez a kedves mackó csakugyan hiányzott. Sok szempontból éppen olyan volt, amilyennek a saját bátyámat szerettem volna, ha megadatik egy fivér... csak éppen sokkal, sokkal félelmetesebb.

Edward úgy döntött, témát változtat.

– Szóval, ha már nem engeded, hogy vegyek neked egy Audit, nincs valami más, amit szeretnél a születésnapodra?

Csak sottogni bírtam:

– Te is pontosan tudod, hogy mit szeretnék.

Edward márványszerű homloka mély ráncokba szaladt. Most már inkább maradt volna a Rosalie-témánál.

– Ne ma este, Bella! Kérlek.

– Hát lehet, hogy majd Alice-től fogom megkapni, amit szeretnék!

Edward felmordult – mély fenyegető hangon.

– Vedd tudomásul, Bella, hogy nem ez lesz az utolsó születésnapod! – fogadkozott.

– De ez nem igazság!

Szinte hallottam, ahogy csikorgatja a fogát.

Ekkor már Edwardék háza előtt álltunk. Az alsó két szint valamennyi ablakából ragyogó világosság áradt. A veranda ereszeről lampionok sora függött, lágy fénybe vonva a ház körül álló, hatalmas cédrusokat. Rózsaszín rózsákkal teli, nagy virágvázák szegélyezték kétfelől a bejárathoz vezető, széles lépcsősort.

Felnyögtem.

Edward vett néhány mély lélegzetet, hogy lecsillapodjék.

– Ezt a partit a te tiszteletedre rendezték! – emlékeztetett. – Ne légy ünneprontó!

– Jó, jó! – motyogtam.

Megkerülte az autót, hogy kinyissa nekem az ajtót, és a kezét nyújtotta, hogy kisegítsen.

– Lenne egy kérdésem!

Gyanakvó pillantást vetett rám, és várt.

– Ha előhívom ezt a filmet – kezdtem, és közben a kezemben tartott fényképezőgépen babráltam –, látszani fogsz a képen?

Edward nevetésben tört ki. Kisegített a kocsiból, fölkísért a lépcsőn, és még akkor is nevetett, amikor kitarta előttem az ajtót.

Mind ott vártak rám a hatalmas, fehérre festett nappaliban; amikor beléptem az ajtón, felhangzott a kórus: „Boldog születésnapot, Bella!”, én pedig elvörösödve lesütöttem a szemem. Alice – legalábbis feltételeztem, hogy ő volt – minden talpalatnyi helyre rózsaszín gyertyákat és rózsák százaival teli kristályvázákat állított. Edward zongorája mellett fehér abrosszal terített asztal állt, rajta egy rózsaszín születésnapi torta, további rózsák, egy csomó üvegtányér és egy kis halom ezüstpapírba csomagolt ajándék.

Ezerszer rosszabb volt, mint ahogy elképzeltem.

Edward észrevette, mennyire elszontyolodtam: bátorítónan átkarolta a derekamat, és csókot nyomott a fejem búbjára.

Edward szülei, Carlisle és Esme álltak a legközelebb az ajtóhoz – most is olyan hihetetlenül szépek és fiatalok voltak, mint mindig. Esme óvatosan átölelt, selymes, vörösseszőke haja súrolta az arcomat – homlokodon csókolt, aztán Carlisle átfogta a vállamat.

– Őszintén sajnálom ezt az egészséget, Bella! – súgta a fülembe titokban, hogy a többiek lehetőleg ne hallják meg. – Alice-szel egyszerűen nem lehetett bírni!

Mögötte Emmett és Rosalie állt. Rosalie nem mosolygott, de legalább nem is nézett rám olyan dühösen, mint szokott. Emmett szája fülig érő mosolyba húzódott. Őket már hónapok óta nem láttam: már el is felejtettem, milyen fantasztikusan gyönyörű Rosalie – szinte belefájdult az ember szeme, ha ránézett. És Emmett – ő vajon mindig ennyire... hatalmas volt?

– Egyáltalán nem változtál semmit! – mondta Emmett csodáltságot mímelve. – Azt hittem, lesz rajtad valamilyen szabad szemmel is látható változás, és most tessék: pontosan olyan piros az arcod, mint mindig.

– Kösz szépen, Emmett! – mondtam, és még jobban elvörösödtem.

Emmett felnevetett.

– Ki kell mennem egy pillanatra... – Jelentősegteljesen Alice-re hunyorított. – Aztán semmi móka, míg vissza nem jövök!

– Igyekszem.

Alice elengedte Jasper kezét, és széles mosollyal odaszökdécselt hozzám, fogsora fehéren szikrázott az erős fényben. Jasper is elmosolyodott, de ő nem jött közelebb. Ott állt, szőkén és nyúlánkan, a lépcső aljában, az oszlopnak támaszkodva. Azt gondoltam, hogy a Phoenixben összezárva töltött napok után már nem idegenkedik tőlem. De attól a perctől fogva, hogy már nem volt

kötelessége védelmeznie engem, megint úgy viselkedett, mint korábban – ha csak tehetette, nagy ívben elkerült. Tudtam, hogy nem személyes okokból teszi, hanem pusztán óvatosságból, ezért aztán igyekeztem nem kimutatni, mennyire bánt a dolog. Jaspernek sokkal inkább neheze esett alkalmazkodnia a Cullen család étkezési szokásaihoz, mint a többieknek: ő még nehezen bírt ellenállni az emberi vér szagának – nem gyakorolta az önuralmat olyan hosszú ideje, mint a többiek.

– Ideje kibontani az ajándékokat – jelentette ki Alice. Hűvös kezét a könyököm alá csúsztatta, és odakalauzolt az asztalhoz, amelyen a torta és a csillogó kis csomagok feküdtek.

Felöltöttem legszívszagatóbb mártírarcomat.

– Alice, tudod, hogy megmondtam, nem kérek semmit...

– Mondtad, csakhogy én nem hallgattam oda! – szakított félbe magabiztosan. – Nyisd ki!

Elvette a kezemből a fényképezőgépet, és helyébe nyomott egy nagy, négyszögletű ezüstdobozt.

A doboz olyan könnyű volt, mintha teljesen üres lett volna. A tetejére ragasztott cédulán az állt, hogy Emmett, Rosalie és Jasper ajándéka. Öntudatlanul szakítottam fel a papírt, és bámultam az előbukkanó dobozra.

Valami elektromos küttyüé volt, rengeteg számmal a nevében. Kinyitottam a dobozt, remélve, hogy ettől okosabb leszek. De a doboz tényleg üres volt.

– Ööö... kösz szépen!

Szinte hihetetlen, de még Rosalie is elmosolyodott. Jasper pedig hangosan felnevetett.

– Ez egy sztereo lejátszó a kocsidba! – magyarázta. – Emmett éppen most szereli be, úgyhogy nem tudod visszavinni a boltba.

Alice mindig egy lépéssel előttem járt.

– Kösz szépen, Jasper, és neked is, Rosalie! – mondtam nekik, és elvigyorodtam, mert eszembe jutott, hogy Edward mennyit nyavalygott a rossz rádióm miatt ma délután – nyilván ez is része volt a tervnek.

– Kösz szépen, Emmett! – kiáltottam hangosabban.

Hallottam, ahogy Emmett dörgő hangon felnevet a kocsimban, és én sem tudtam tovább megállni nevetés nélkül.

– Most bontsd ki azt, amit tőlem és Edwardtól kaptál! – Alice hangja egészen elvékonyodott az izgalomtól. Egy lapos, négyszögletű kis csomagot tartott a kezében.

Gyilkos pillantást vettem Edwardra.

– Megígérted!

Mielőtt még válaszolhatott volna, Emmett szökkent be az ajtón.

– Épp idejében! – kukorékolta diadalmasan. Befurakodott Jasper mögé, aki maga is kissé közelebb húzódott, hogy jobban lásson.

– Egy fillért se költöttem rá! – biztosított Edward. Kisimított egy hajfürtöt az arcomból, mire bizseregni kezdett a bőröm ott, ahol hozzáért.

Mély lélegzetet vettem, aztán Alice-hez fordultam:

– Na jó, add ide! – sóhajtottam.

Emmett boldogan kuncogott.

Elvettem Alice-től a kis csomagot, és szúrós pillantást vettem Edwardra, miközben bedugtam az ujjam a csomagolópapír alá, és megmozgattam, hogy feltépjem a ragasztószalagot.

– Ó, a fenébe... – motyogtam, amikor éreztem, hogy a papír éle megvágja az ujjamat. Kihúztam, hogy megnézzem, mennyire

komoly a seb. Egyetlen csepp vér szivárgott elő a parányi karcolásból.

Aztán minden nagyon gyorsan történt.

– Nem! – kiáltotta Edward.

Felém vetődött, én pedig nekiestem az asztalnak. Az asztal összeroskadt, a torta és az ajándékok, a virágok és a tányérok szanaszét szóródtak. Én pedig egyenesen a szétszóródott kristálytörmelékbe zuhantam.

Jasper Edwardnak ütközött, akkora csattanással, mintha két szikla ütközött volna össze egy hegycsuszamlásban.

Aztán egy másik hangot is hallottam, egy mély, ijesztő morgást – Jasper mellkasának mélyéből tört föl. Megpróbált átnyomkodni Edward mellett, miközben a fogát csattogtatta, alig néhány centire Edward arcától.

A következő pillanatban Edward hátulról megragadta Jaspert, és acélkemény karjának gyűrűjébe szorította, de Jasper vergődve szabadulni próbált, vad, üres tekintetét pedig le nem vette rólam.

A megrázódtatást azonnal követte a fájdalom. A zongora mellett estem a földre, ösztönösen előrenyújtottam a karomat, hogy fékezsem az ütközés erejét, bele egyenesen az éles peremű üveg-törmelékbe. Csak most jutott el a tudatomig a perzselő, éles fájdalom, ami a csuklómtól egészen a könyökömig hatolt.

Kábultan és összezavarodva néztem fel a karomból ütemesen lövellő, élénkpiros vérsugárról – hat mohó vámpír lázasan csillogó szemébe.

2. ÖLTÉSEK

EGYEDÜL CARLISLE MARADT NYUGODT. Csöndes, parancsoló hangjában ott volt a sok száz éves mentőorvosi tapasztalat.

– Emmett, Rose, kísérijétek ki Jaspert!

Emmett bólintott, ezúttal mosolytalanul.

– Na gyere, Jasper!

Jasper vadul vergődött Emmett sziklaszilárd szorításában, megpróbált hátrafordulni, vicsorgott, fogával a bátyja felé kapkodott, a pillantásából még mindig sütött a téboly.

Edward falnál fehérebb arccal ugrott hozzám, és fölém hajolt, hogy a testével fedezzen. Összeszorított fogai közül halk, figyelmeztető morgás tört föl. Éreztem, hogy nem lélegzik.

Rosalie, tündérszép arcán furcsa, elégedett mosollyal, Jasper elé lépett – de azért igyekezett biztos távolban maradni a csattogó fogsortól –, és segített Emmettnek kiteszkolni az üvegajtón, amelyet Esme kitárt előttük egyik kezével, míg a másikat szorosan a szájára és az orrára tapasztotta.

Esme szív alakú arcán szégyen égett.

– Annyira sajnálom, Bella! – kiáltotta oda nekem, miközben követte a többieket az udvarra.

– Engedj oda, Edward! – mormolta Carlisle.

Eltelt egy másodperc, aztán Edward lassan bólintott, és kissé lazított fenyegető testtartásán.

Carlisle letérdelt mellém, és közelebb hajolt, hogy megvizsgálja a karomat. Éreztem, hogy az arcomra ráfagy a rémület, és megpróbáltam nyugodtabb képet vágni.

– Tessék, Carlisle! – Alice odanyújtott neki egy törülközőt.

Carlisle a fejét rázta.

– Túl sok üvegszilánk van a sebben.

Átnyúlt fölöttem, és lehasított egy hosszú, vékony csíkot a fehér abrosz aljából. Aztán felül szorosan a karomra tekerte érszorítónak. A vérszagtól szédülni kezdtem. Csöngött a fülem.

– Mít szeretnél, Bella? – kérdezte Carlisle lágyan. – Ha kocsin bevinnélek a kórházba, vagy ha itthon látnám el a sebedet?

– Inkább itt – suttogtam. Ha bevisz a kórházba, sehogy sem titkolhatom el ezt az egészet Charlie elől.

– Hozom a táskádat! – buzgólkodott Alice.

– Vigyük ki a konyhaasztalra! – adta ki az utasítást Carlisle. Edward könnyedén fölkapott, és kivitt, miközben Carlisle mindvégig szorosan tartotta az érszorítót a karomon. – Hogy érzed magad, Bella? – kérdezte.

– Jól vagyok. – A hangom nem remegett, vagy csak alig. Ennek örültem.

Edward arca kőmerev volt.

Alice a konyhában várt bennünket. Carlisle fekete, orvosi táskája ott volt már a konyhaasztalon, és Alice egy kicsi, de erős asztali lámpát is bedugott a konnektorba.

Edward óvatosan lerakott egy székre, Carlisle pedig odahúzott egy másikat. Azonnal kezelésbe vett.

Edward ott állt mögöttem, még mindig védelmező tartásban, és még mindig nem lélegzett.

– Menj csak, Edward! – sóhajtottam.

– Kibírom – erősködött. De láttam, hogy összeszorítja a fogát, és a szeme izzott a heves szomjúságtól. Sokkal nehezebb volt számára leküzdeni, mint a többieknek.

– Semmi szükség rá, hogy hősködj – mondtam. – Carlisle ellátja a sebemet a segítséged nélkül is. Menj ki nyugodtan a friss levegőre!

Az arcom megrándult, mert Carlisle csinált valamit a karommal, amitől belenyilallt a fájdalom.

– Maradok – jelentette ki.

– Miért vagy ennyire mazochista? – motyogtam.

Carlisle elhatározta, hogy közbeavatkozik.

– Edward, nem mennél ki Jasper után? Megkereshetnéd, mielőtt túl messzire elkóborol. Biztosan nagyon haragszik magára, és kétlem, hogy most rajtad kívül hallgatna bárkire.

– Igen – helyesltem mohón. – Menj és keresd meg Jaspert!

– Ennyi erővel valami hasznosat is csinálhatsz – tette hozzá Alice.

Edward szeme elkeskenyedett, hogy mindnyájan így rátámadtunk, de végül bólintott, és halk léptekkel kiszaladt a hátsó ajtón. Biztos voltam benne: amióta megvágtam az ujjam, egyetlenegy-szer sem vett levegőt.

A karom kezdett elzsibbadni. Bár ettől elmúlt az égető fájdalom, mégis a sebemre emlékeztetett, és a szememet inkább Carlisle arcára szegeztem, hogy ne is lássam, mit művel a kezével. Carlisle haja aranyként csillogott, ahogy az erős fényben a karom fölé hajolt. Éreztem, hogy kezd fölkaparodni a gyomrom, de elhatároztam, nem hagyom, hogy erőt vegyen rajtam a szokásos émelygés. Fájdalmat már nem éreztem, csak valami enyhe rángatást, amiről igyekeztem nem venni tudomást. Nincs értelme kisbabaként nyafogni.

Ha nem esett volna éppen a látóterembe, észre se veszem, hogy Alice is föladja, és kioson a helyiségből. Halvány, bocsánatkérő mosollyal az ajkán kisurran a konyhaajtón.

– Akkor ezzel megvolnánk – sóhajtottam. – Remekül sikerült kiürítenem a házat.

– Nem a te hibád! – vigasztalt Carlisle kuncogva. – Ilyesmi bárkivel megtörténhet!

– *Megtörténhet* – ismételtem. – De rendszerint csak velem történik meg.

Carlisle megint felnevetett.

Könnyed nyugalma meglepően elütött a többiek reakciójától. Aggodalom nyomát sem láttam az arcán. Gyors, biztos mozdulatokkal dolgozott. Nem hallatszott más, csak a lélegzetünk, meg a konyhaasztalra hulló, apró üvegszilánkok halk plink-plinkje.

– Hogy csinálod ezt? – kérdeztem. – Amikor még Alice és Esme is... – kezdtem, de nem fejeztem be a mondatot, csak a fejemet csóváltam álmélkodva. Bár a többiek éppúgy teljesen fölhagytak a vámpírok hagyományos táplálkozási szokásaival, mint Carlisle, ő volt az egyetlen, aki el tudta viselni a vérem szagát kísértés nélkül. De nyilván nem olyan egyszerűen, mint mutatja.

– A sok-sok év gyakorlata teszi – mondta. – Ma már alig érzem a vérszagot.

– Mit gondolsz, ha hosszabb időre szabadságra mennél a kórházból, akkor utána megint nehezebb lenne? Ha közben olyan helyen lennél, ahol nincs dolgod vérrel?

– Lehet. – Vállat vont, de a keze közben ugyanolyan biztos maradt. – Soha nem éreztem szükségét, hogy hosszabb szabadságra menjek. – Rám villantotta ragyogó mosolyát. – Túlságosan élvezem a munkámat!

Plink, plink, plink... Egészen meglepődtem, hogy ennyi üveg van a sebemben. Elfogott a kísértés, hogy odapislantsak a növekvő üvegszilánkhalmra, csak hogy lássam, mekkora, de tudtam, hogy nem jó ötlet: akkor oda a szent elhatározásom, miszerint nem fogok hányni...

– De mit élvezel benne? – tűnődtem.

Sehogy se értettem ezt az egészet: hány év küzdelmébe és önmegtágadásába kerülhetett, mire végre eljutott idáig, hogy könnyen tudja elviselni a hasonló helyzeteket. És beszélgetni is akartam, mert a beszélgetés elterelte a figyelmemet a gyomrom émelygéséről...

Carlisle sötét szeme nyugodt volt és elgondolkodó.

– Hmm... Legeslegjobban azt élvezem, amikor az én... felerősödött képességeim segítségével megmentem valakinek az életét,

aki különben meghalna. Kellemes gondolat, hogy a tudásomnak köszönhetően néhány embernek jobb élete lesz, pusztán azért, mert létezem... Néha még a fejlettebb szaglásom is hasznos diagnosztikai eszköz – szája sarka mosolyra húzódott.

Ezen rágódtam egy kicsit, miközben Carlisle végigtapogatta a karomat, nem maradt-e üvegszilánk a sebben. Aztán a táskájába kotort újabb eszközökért, és én elszántan próbáltam nem elképzelni a tűt és a cérnát.

– Nagyon keményen próbálsz jóvátenni valamit, ami nem is a te hibád – kockáztattam meg. – Már úgy értem, egészen más lenne a helyzet, ha te akartad volna ezt az egészet! De nem te választottad ezt a létet, és mégis, annyira kell igyekezned, hogy jó légy!

– Nem hinném, hogy bármit is jóvá akarnék tenni – vetette ellene könnyedén. – Csak éppen úgy vagyok vele, mint mindennel az életben: el kellett döntenem, mihez kezdek az adottságaimmal.

– Úgy beszélsz, mintha ez olyan könnyű lett volna.

Carlisle újra szemügre vette a karomat.

– Tessék! – elnyisszantott egy cérnaszálat. – Készen is vagyunk!

Egy nagyméretű tisztítópálcikát belemártott valami karamellszínű folyadékba, és bekente vele a sebhelyet. Fura szaga volt, elkábultam tőle. A folyadék sötét foltot hagyott a bőrömon.

– No de eleinte... – erősködtem, miközben Carlisle egy újabb, hosszú gézcsíkot tapasztott szorosan a sebre, aztán a bőrömhöz ragasztotta. – Hogy jutott egyáltalán eszedbe, hogy más életmóddal próbálkozz, mint ami a legkézenfekvőbb lett volna az adott körülmények között?

Sajátos mosoly játszott az ajkán.

– Nem mesélte el Edward ezt a történetet?

– De igen. De én azt szeretném megérteni, amire te gondoltál akkor...

Carlisle arca újra elkomolyodott, és én azon rágódtam, vajon ő is arra gondol-e, amire én. Hogy ő is azon töpreng-e, én vajon mit fogok érezni, amikor – nem „ha”, ezt a lehetőséget eleve elutasítottam! – tehát: amikor majd énrám kerül a sor.

– Tudod, apám lelkész volt – mondta eltűnődve, miközben gondosan megtisztogatta a konyhaasztalt: minden négyzetcentijét ledörzsölte nedves gézzel, és amikor befejezte, előlről kezdte. Az alkoholszag marta az orromat. – Meglehetősen szigorú elképzelései voltak az életről, amiket én már azelőtt megkérdőjeleztem, mielőtt átváltoztam volna.

Carlisle a piszkos gézt meg az üvegcserepeket mind belerakta egy üres kristálytálba. Nem értettem, miért csinálja, még akkor sem, amikor meggyújtott egy szál gyufát. Aztán az égő gyufát az alkohollal átítatott gézcafatokra hajította, és én hátrahőköltem a fellobbanó láng előtt.

– Sajnálom! – mentegetőzött Carlisle. – Óvintézkedés... Szóval nekem sehogy se volt ínyemre az a fajta vallásosság, amit apámnál tapasztaltam. De egész életem során, márpedig lassan négyszáz éve megszülettem, soha nem vontam kétségbe, hogy Istennek léteznie kell valamilyen formában. Még akkor sem, ha tükörbe néztem.

Úgy tettem, mintha a kötést vizsgálgatnám a karomon, hogy ne lássa rajtam, mennyire meglepett a társalgásnak ez a fordulata. Erre számítottam a legkevésbé az összes lehetséges téma közül: a vallásra. Az én életemből szinte teljesen hiányzott mindenféle hit. Charlie lutheránusnak vallotta magát, csak mert a szülei azok voltak, de vasárnaponként a templom helyett a folyónál, horgászbottal a kezében dicsérte az Urat. Renée időről időre

megpróbálkozott valamelyik egyházzal, mint ahogy rövid időre beleszeretett a teniszbe, a fazekasságba, a jógába vagy a francia nyelvbe, de mire észrevettem volna ezt az újabb hóbortját, rendszerint már ki is gyógyult belőle.

– Gondolom, mindez kissé furán hangzik egy vámpír szájából.

– Elvigyorodott, mert tudta, hogy mindig megdöbbenek, valahányszor ilyen könnyedén ejti ki valamelyikük ezt a szót. – De azt remélem, van valami értelme ennek az életnek, igen, még a mi életünknek is. Túl sok esélyt nem adok neki, bevallom – folytatta könnyedén. – Minden valószínűség szerint így is, úgy is elkárhozunk. Talán bolondság, de én mégis azt remélem, hogy azért nyom majd valamit a latba, hogy legalább próbálkoztunk.

– Szerintem ez egyáltalán nem bolondság! – motyogtam. Nem tudtam elképzelni senkit, legyen az ember vagy isten, akire ne lenne mély hatást Carlisle. Arról nem is beszélve, hogy az a mennyország, ahonét Edward ki van rekesztve, az én számomra egyáltalán nem lenne mennyország. És azt hiszem, senki más szerint sem!

– Ami azt illeti, te vagy az első, aki egyetért velem ebben.

– A többiek nem így érznek? – kérdeztem meglepetten, bár igazából csak egyvalaki járt a fejemben.

Carlisle megint kitalálta, mire gondolok.

– Edward egyetért velem egy bizonyos pontig. Létezik Isten és a mennyország... és a pokol is. De abban nem hisz, hogy lenne halálon túli élet a fajtánk számára. – Carlisle hangja elhalkult: kibámult a mosogató fölötti nagy ablakon a kinti sötétségbe. – Tudod, ő úgy gondolja, hogy mi elveszítettük a lelkünket.

És nekem rögtön eszembe villant, amit Edwardtól hallottam délután: „...hacsak nem akarunk meghalni... vagy nem is tudom,

mi a halál megfelelője a mi fajtánknál...” És hirtelen mindent megértettem: mint amikor egy képregényfigurának kigyullad a villanykörte a feje felett.

– Szóval igazából ez a baj, ugye? – kérdeztem. – Ezért akadékoskodik annyit... velem kapcsolatban.

– Tudod, néha ránézek a... fiamra – mondta Carlisle, nagyon lassan. – Látom, milyen erős, milyen jó, látom a fényt, amely sugárzik belőle... és mindez megerősíti bennem a reményt és a hitet. Az nem lehet, hogy ne legyen semmi ezen az életen túl olyasvalaki számára, mint Edward!

Hevesen bólogattam.

– De ha abban hinnék, amiben ő... – Carlisle kifürkészhetetlen arccal nézett le rám. – Ha te abban hinnél, amiben ő... Te képes lennél elvenni tőle a lelkét?

Carlisle-nek sikerült olyan formában föltennie a kérdést, hogy ne tudjak rá válaszolni. Ha azt kérdezte volna, kockára tenném-e a lelkemet Edward kedvéért, a válaszom nyilvánvaló. De hogy Edward lelkét kockára tenném-e? Boldogtalanul összepréseltem az ajkam. Nem fair ilyesmit kérdezni...

– Látom, érted a problémát.

Megráztam a fejem, és közben éreztem, hogy a fogamat makacsul összeszorítom.

Carlisle felsóhajtott.

– Ez csak rám tartozik – erősködtem.

– Nemcsak terád – Carlisle felemelte a kezét, mert látta, hogy vitatkozni készülök. – Neki is vállalnia kell a felelősséget, hogy megteheti-e ezt veled.

– Nem ő az egyetlen, aki megteheti. – Elgondolkodva méregettem Carlisle-t.

Carlisle elnevette magát, és hirtelen megenyhült a hangulat.

– Ó, nem! Ebben a dologban velem kell dűlőre jutnod! – De aztán felsóhajtott. – Ez az egyetlen, amiben nem vagyok biztos. Azt hiszem, hogy a legtöbb szempontból a lehető legtöbbet hoztam ki abból, amim volt. De vajon helyes volt-e másokat is erre az életre ítélnem? Ezt az egyet nem tudom eldönteni.

Nem feleltem. Elképzelttem, milyen lenne az életem, ha Carlisle annak idején ellenáll a kísértésnek, hogy társakat szerezzen magának nagy magányában... és megborzongtam.

– Edward édesanyja segített benne, hogy elhatározzam magam! – folytatta Carlisle halkán, már-már suttogva. Semmibe révedő szemekkel nézett a sötét ablak felé.

– Az édesanyja? – Valahányszor a szüleiről kérdeztem Edwardot, mindössze annyit mondott, hogy már nagyon régen meghaltak, és csak ködös emlékei vannak róluk. Most rádöbentem, hogy Carlisle tisztán emlékszik rájuk, bármily rövid ideig ismerte őket.

– Igen. Elizabethnek hívták. Elizabeth Masennek. Edward édesapja, mellesleg őt is Edwardnak hívták, egy pillanatra sem tért eszméletre a kórházban. Őt már az influenza első hulláma elvitte. De Elizabeth szinte végig magánál volt. Edward nagyon hasonlít rá, Elizabethnek ugyanolyan furcsa, bronzos árnyalatú haja volt, és a szeme is pont olyan zöld volt, mint Edwardé.

– Edward szeme zöld volt? – mormoltam, és megpróbáltam elképzelni őt zöld szemmel.

– Igen... – Carlisle okkersárga szeme előtt most száz évvel ezelőtti jelenetek peregtek. – Elizabeth állandóan a fia miatt aggódott. Megpróbált fölkelni a betegágyából, hogy ápolja, veszélyeztetve a saját gyógyulását. Azt hittem, először a fiú fog elmenni, annyival rosszabbul volt, mint az édesanyja. Aztán az asszonynak

nagyon gyorsan vége lett. Éppen lement a nap, és én megérkeztem a kórházba, hogy leváltsam azokat az orvosokat, akik egész nap dolgoztak. Ekkoriban nagyon nehezemre esett a színlelés, mert annyi munka lett volna, és nekem igazából nem volt szükségem pihenésre. Gyűlöltem, hogy haza kellett mennem a házamba, elrejtőznöm a sötétben, és úgy tenni, mintha aludnék, amikor a kórházban az emberek sorra haltak.

Először Elizabethhez és a fiához mentem. Megkedveltem őket, pedig tudtam, hogy ez veszedelmes dolog, hiszen az emberi élet olyan törékeny. Rögtön láttam, hogy Elizabeth állapota rosszabbra fordult. A láz most már csillapíthatatlanul tombolt a testében, és az asszony már túl gyöngé volt, hogy tovább küzdjön. Mégsem tűnt gyöngének, amikor fölnézett rám a kórházi ágyból.

„Mentse meg!”, parancsolt rám rekedten, mert beteg torkától már csak rekedt suttogás tellett. Megígértem, megteszek mindent, amire képes vagyok, és megfogtam a kezét. Olyan magas láza volt, hogy valószínűleg nem is érezte, mennyire hideg a kezem. Az ő forró bőréhez képest minden más hidegnek tűnt.

„Muszáj megmentenie”, erősködött, és olyan erővel ragadta meg a kezem, hogy már azt hittem, mégiscsak átvészeli a krízist. A szeme keményen csillogott, mint a kő, mint a smaragd. „Meg kell tennie érte mindent, amire csak képes! Amire mások nem képesek, azt is meg kell tennie az én Edwardoméért!” Megrémültem. Olyan átható tekintettel nézett rám, hogy egy pillanatig biztos voltam benne, hogy ismeri a titkomat. Aztán a láz legyűrte, és soha többé nem tért magához. Meghalt, alig egy órával azután, hogy azt követelte tőlem, mentsem meg a fiát.

Ekkor már évtizedek óta játszottam a gondolattal, hogy társat teremtek magamnak. Legalább egyetlen olyan lény legyen a világon,

aki igazán olyannak ismer, amilyen valójában vagyok, és nem annak, akinek tettetem magam. De mindaddig soha nem tudtam meggyőzni magam, hogy jogom lenne azt tenni valakivel, amit velem tettek. És Edward ott feküdt, haldoklott. Napnál világosabb volt, hogy már csak órái vannak hátra. Mellette pedig ott feküdt az anyja, és az arca valahogy nem volt békés, még halálában sem.

Carlisle mindezt tisztán látta maga előtt, a közben eltelt évszázad egyetlen részletét sem homályosította el az emlékeknek. És én is tisztán láttam mindazt, amiről beszélt – a kétségbeesztő helyzetet a kórházban, a halál mindent átható jelenlétét. Láttam Edwardot lázban égni, ahogy minden másodperccel kevesebb benne az élet... Újra összeborzongtam, és erővel kiűztem a képet az agyamból.

– Elizabeth szavai ott visszhangzottak a fejemben – folytatta Carlisle. – Vajon hogy jöhetett rá, mire vagyok képes? És vajon van olyan asszony, aki csakugyan ilyen sorsot szánna a fiának? Edwardra néztem. Még ilyen súlyos betegen is gyönyörű volt. Volt valami jóságos és tiszta az arcában. Ha fiam lenne, gondoltam, azt szeretném, ha ilyen arca lenne. Annyi év habozás után most végre cselekedtem, egy hirtelen elhatározástól vezérelve. Először kitoltam az anyját a halottasházba, aztán visszajöttem érte. Senki nem vette észre, hogy még lélegzik. Nem volt ott elegendő kéz és szem ahhoz, hogy akár csak a felét is észrevegyék annak, amire a betegeknek szükségük lett volna. A halottasházban nem volt senki, legalábbis senki élő. Edwardot kicsempészttem a hátsó ajtón, és a háztető fölért hazavittem az otthonomba. Nem tudtam biztosan, mit kell tennem. Végül úgy döntöttem, hogy ugyanolyan sebeket ejtek rajta, amilyeneket rajtam ejtettek sok száz évvel korábban Londonban. Később ezt nagyon megbántam. Így sokkal tovább

tartott, és sokkal fájdalmasabb volt, mint feltétlenül szükséges lett volna. Azt viszont soha nem bántam meg, hogy megmentettem Edwardot. – Megrázta a fejét, ahogy visszatért a jelenbe. Rám mosolygott. – Gondolom, legjobb lesz, ha most hazaviszlek.

– Majd én – szólalt meg Edward. A sötét nappalin keresztül jött be a konyhába, sokkal lassúbb léptekkel, mint szokott. Az arca sima volt, kifürkészhetetlen, de a szeme... valami nem volt rendjén... valami, amit minden erejével megpróbált elrejtteni. A gyomrom megrándult az idegességtől.

– Majd Carlisle hazavisz – mondtam. Lenéztem a pólómra: a könnyű, kék pamutot foltokban átitatta a vérem. A jobb vállamat vastag, rózsaszín cukormáz borította.

– Jól vagyok – mondta Edward szenvtelen hangon. – Különben is, muszáj átöltöznöd! Charlie infarktust kap, ha így meglát! Szólok Alice-nek, hogy hozzon neked valami ruhát. – Azzal nagy léptekkel újra kiment.

Aggodalmasan néztem Carlisle-ra:

– Nagyon felzaklatta a dolog.

– Igen – bólintott Carlisle. – Ma pontosan az történt, amitől a legjobban félsz. Veszélybe kerültél, és éppen azért, mert mi azok vagyunk, amik.

– De ez nem az ő hibája.

– Nem is a tiéd.

Elfordítottam a tekintetemet Carlisle bölcs, gyönyörű szemétől. Ebben nem tudtam egyetérteni vele.

Carlisle a kezét nyújtotta, és lesegített az asztalról. Követtem a nappaliba. Esme közben visszatért: éppen a padlót mosta föl, ott, ahová estem – a szaga után ítélve alighanem tömény hypóval.

– Esme, hadd csináljam én meg! – Éreztem, hogy az arcom megint skarlátvörös lesz.

– Már megvagyok veled! – Fölmosolygott rám. – Hogy érzed magad?

– Remekül – nyugtattam meg. – Carlisle gyorsabban varr, mint bármely más orvos az eddigi praxisomban.

Mindketten elnevettek magukat.

Alice és Edward a hátsó ajtón jöttek vissza. Alice azonnal oda-sietett hozzám, de Edward hátramaradt, és kifürkészhetetlen arc-cal nézett maga elé.

– Na gyere! – mondta Alice. – Keríték neked valami kevésbé horrorisztikus ruhadarabot!

Esme holmija közt talált egy pólót, amelyik majdnem olyan szí-nű volt, mint az enyém. Le mertem volna fogadni, hogy Charlie-nak fel sem fog tűnni. A hosszú, fehér kötés a karomon már ko-rántsem volt annyira ijesztő most, hogy nem voltam csurom vér. Holmi kötés láttán Charlie már meg sem lepődött.

– Alice – suttogtam, amikor az ajtó felé indult.

– Mi baj? – kérdezte ő is nagyon halkán, és kíváncsian, félrehaj-tott fejjel nézett rám.

– Mennyire vészes a helyzet? – Lehet, hogy feleslegesen sut-togtam. Igaz, az emeleten voltunk, csukott ajtó mögött, de azért lehet, hogy Edward így is képes meghallani.

Alice arca megfeszült.

– Még nem tudom.

– Hogy van Jasper?

Alice felsóhajtott.

– Nagyon haragszik magára. Csalódott magában. Számára ez nagy kihívás, és gyűlöli, ha gyengének kell éreznie magát.

– Nem ő tehet róla! Ugye, megmondod neki, hogy egyáltalán nem haragszom rá?

– Hát persze!

Edward odalenn várt rám a bejáratnál. Amikor leértem a lépcső aljára, egyetlen szó nélkül kitérte előttem az ajtót.

– Ne hagyj itt az ajándékokat! – kiáltott utánam Alice, ahogy óvatosan megindultam Edward felé. Kihalásztá a két csomagot – azt, amelyiket már félig kinyitottam, meg a másikat – és a fényképezőgépet a zongora alól, és az ép kezembe nyomta őket. – Majd később megköszönheted, amikor már kinyitottad.

Esme és Carlisle nagyon csöndesen jó éjszakát kívántak. Láttam, hogy lopva gyors pillantásokat vetnek rezzenéstelen arcú fiuk felé, akárcsak én.

Megkönnyebbültem, amikor kiléptünk a szabad levegőre. Elsiettem a lampionok meg a rózsák mellett, hogy ne is lássam őket, mert az odabent történetekre emlékeztettek. Edward némán jött mellettem. Kinyitotta nekem a kocsi ajtaját, és én zúgolódás nélkül bemásztam az utasülésre.

A műszerfalon hatalmas, piros szalagcsokor virított, beletűzve az új lejártszóba. Kirángattam onnét, és ledobtam a padlóra. Közben Edward becsusszant a kocsiba a másik oldalon, a szalagot berúgtam az ülés alá.

Edward nem nézett rám, sem a lejártszóra. Egyikünk sem kapcsolta be, és a csöndben valahogy mintha még hangosabban bömbölt volna fel a beinduló motor. Edward túl gyorsan hajtott lefelé a sötét, kanyargós úton.

Úgy éreztem, ha tovább hallgat, megőrülök.

– Mondj már valamit! – könyörögtem végül, amikor kifordult az országútra.

– Mit akarsz, mit mondjak? – kérdezte szenvtelenül.

Összerezzenem, olyan hűvös és idegen volt a hangja.

– Mondd, hogy megbocsátasz nekem!

Ettől mégiscsak megjelent az élet egy szikrája a szemében – a haragé.

– Hogy megbocsátok neked? Mégis miért?

– Ha jobban vigyázok, semmi nem történt volna.

– Bella, te mindössze fölsértetted az ujjadat a csomagolópapír élével, ezért aligha érdemelsz halálbüntetést.

– De azért mégis az én hibám.

Ettől aztán átszakadt a gát.

– A te hibád? Ha Mike Newtonék házában vágod meg magad, Jessica, Angela meg a többi normális barátod társaságában, mi a legrosszabb, ami történhet? Mondjuk, nem találnak neked ragtapaszt? Ha ott magadtól megbotlasz, és beleesel egy halom üvegtányérba, *magadtól*, és nem azért, mert valaki belelök, akkor mi a legrosszabb, ami történhet? Összevérezed a kocsi ülését, amikor bevisznek a baleseti ügyeletre? Mike Newton fogta volna a kezedet, mialatt összevarrják a sebedet, neki nem kellett volna egész idő alatt küzdeni a kísértéssel, hogy rád vesse magát és megöljön! Nehogy eszedbe jusson magadat hibáztatni, Bella! Attól csak még jobban undorodnék magamtól.

– Mi köze ehhez az egészhez Mike Newtonnak? Egyáltalán hogy a pokolba jutott eszedbe szóba hozni? – kiáltottam rá.

– Mike Newtont úgy jutott eszembe szóba hozni, hogy ezer-szer egészségesebb lenne számodra, ha inkább Mike Newtonnal töltenéd az idődet – sziszegte.

– Inkább meghalnék, mint hogy Mike Newtonnal járjak – tiltakoztam. – Inkább meghalnék, mint hogy valaki mással legyenek, mint veled!

– Ne légy ilyen drámai, kérlek!

– Akkor te meg ne beszélj hülyeségeket!

Nem felelt. Sötét arccal, mereven bámult kifelé a szélvédőn.

Vadul törtem a fejem, hogyan menthetném meg a mai estét. Már a házunk előtt álltunk, és nekem még mindig nem jutott eszembe semmi.

Leállította a motort, de a keze még mindig a kormánykereket szorította.

– Itt maradsz ma éjjel? – kérdeztem.

– Haza kellene mennem.

Arra aztán végképp semmi szükség, hogy egyedül dagonyázzon otthon a bűntudatban.

– Kérlek! Ma van a születésnapom... – unszoltam.

– Most akkor dönts el, légy szíves, mit akarsz: azt, hogy megfeledezzünk a születésnapodról, vagy azt, hogy ne! Mind a kettő egyszerre nem megy!

A hangja szigorú volt, de már nem olyan komor, mint korábban. Gondolatban megkönnyebbülten felsóhajtottam.

– Oké. Akkor eldöntöttem: nem akarom, hogy megfeledezz a születésnapomról! Találkozunk nálam!

Kiugrottam a kocsiból, aztán visszanyúltam az ajándékaimért. Edward a homlokát ráncolta.

– Nem kell őket megtartanod.

– De, akarom őket – vágtam rá, és csak aztán jutott eszembe: lehet, hogy éppen ezt akarta elérni.

– Nem, nem akarod. Carlisle és Esme pénzt költöttek rád.

– Túlélem. – Ügyetlenül az ép karom alá szorítottam az ajándékokat, és becsaptam az ajtót magam mögött. Egy másodpercbe se telt, Edward már ki is szállt a kocsiból, és odalépett mellém.

– Hadd vigyem legalább ezeket – mondta, és elvette tőlem a csomagokat. – A szobádban találkozunk!

Elmosolyodtam.

– Kösz!

– Boldog születésnapot! – sóhajtott, és lehajolt, hogy az ajkával megérintse az enyémet.

Lábujjhegyre álltam, hogy tovább tartson a csók, de elhúzódtott. Rám villantotta azt a csibészes, féloldalas mosolyát, amit annyira szerettem, aztán eltűnt a sötétben.

A meccs még mindig tartott: amint beléptem a bejárati ajtón, már hallottam is a sportriporter fecsegését, és a háttérben a tömeg morajlását.

– Bell, te vagy az? – kiáltott oda Charlie.

– Helló, apu! – feleltem, ahogy előléptem a sarok mögül. A karomat az oldalamhoz szorítottam. Ez az enyhe nyomás is égető fájdalmat okozott. Úgy látszik, kezd múlni az érzéstelenítő hatása.

– Na, milyen volt? – Charlie teljes hosszában elnyúlt a kanapén, csupasz lábfejét a karfán nyugtatta. Göndör, barna hajának maradékát az egyik oldalon laposra nyomta a támla.

– Alice-szel nagyon elszaladt a ló! Virágok, torta, gyertyák, ajándékok... minden, ami csak kell.

– Mit kaptál tőlük?

– Egy sztereó berendezést a kocsimba. – És még ki tudja, mit, tettem hozzá magamban.

– Húha!

– Aha – helyeseltem. – Na, nekem mára ennyi elég volt! Megyek lefeküdni.

– Hát akkor viszlát reggel!

– Viszlát! – intettem oda búcsúzóul.

– Mi történt a karoddal?

Elvörösödtem, és magamban csúnyán káromkodtam.

– Megbotlottam. Semmi az egész.

– Jaj, Bella! – sóhajtott apám, és a fejét csóválta.

– Jó éjszakát, apu!

Fölrohantam a fürdőszobába, ahol a szebbik pizsamámat tartottam – pontosan ilyen éjszakákra tartalékoltam, mint ez a mai. Nagy nehezen belebújtam a pamut alsóba és a hozzáillő, pántos felsőrészbe, amellyel fölcséréltem a korábban pizsamának használt, rongyos tréningruhát, és közben fájdalmasan grimaszoltam, mert húzódtott az öltések helye. Fél kézzel arcot, fogat mostam, aztán rohantam a szobámba.

Edward ott ült az ágyam közepén, és szórakozottan játszadozott az egyik ezüstdobozzal.

– Szia! – üdvözölt szomorú hangon. Szóval mégiscsak dagonyázik a büntudatban...

Odaléptem az ágyhoz, kilöktem a kezéből az ajándékokat, és fölmásztam az ölébe.

– Szia! – Befészkeltem magam, és szorosan odasimultam márvány mellkasához. – Láthatnám az ajándékaimat?

– Honnan ez a hirtelen lelkesedés? – csodálkozott.

– Kíváncsivá tettél.

Fölvettem a lapos, téglalakú dobozt, amelyről úgy sejtettem, Carlisle és Esme ajándéka.

– Majd inkább én! – javasolta Edward. Kivette a csomagot a kezemből, és egyetlen, lendületes mozdulattal letépte róla az ezüstpapírt. A fehér dobozt visszaadta nekem.

– Biztos vagy benne, hogy képes leszek egyedül is leemelni a fedelét? – morogtam, de elengedte a füle mellett.

A dobozban egy hosszúkás kartondarab volt, teleírva apró betűs, nyomtatott szöveggel. Egy percbe is beletelt, amíg kihámoztam a lényegét.

– Jacksonville-be megyünk? – Most már csakugyan izgattott lettem, minden meggyőződésem ellenére. A dobozban két, repülőjegyre beváltható kupon volt, egy az én nevemre, egy Edwardéra.

– Ez a terv.

– El sem hiszem! Renée dob egy hátast! De nem bánod, ugye? Ott állandóan süt a nap, egész nap a szobában kell maradnod.

– Szerintem megbirkózom vele – mondta, aztán összevonta a szemöldökét. – Ha sejtettem volna, hogy képes vagy egy ajándékra ilyen normálishan reagálni, akkor ragaszkodtam volna hozzá, hogy Carlisle és Esme jelenlétében nyisd ki! Azt hittem, tiltakozni fogsz!

– Hát, ez tényleg rettentő drága lehetett. De hát téged is magammal vihetlek.

Edward csöndesen nevetgélt.

– Most már bánom, hogy én egy fillért sem költöttem az ajándékodra! Nem is sejtettem, hogy képes vagy úgy fogadni, mint más, épeszű ember!

Félretettem a repülőjegyeket, és Edward ajándékáért nyúltam – sikerült felkeltenie a kíváncsiságomat. Edward ezt a dobozt is elvette tőlem, és kicsomagolta, akár az elsőt.

Aztán visszaadta – egy egyszerű, címke nélküli CD-tokot, benne egy csupasz, ezüstsínű CD-vel.

– Mi ez? – kérdeztem meghökkenően.

Edward nem felelt: kivette a lemezt a tokból, átnyúlt mögöttem, s beletette az éjjeliszekrényen álló lejátszóba. Lenyomta a play gombot, és csöndben várahoztunk. Aztán fölhangzott a zene.

Torkomon akadtak a szavak, csak figyeltem, némán, kerekre nyílt szemmel. Tudtam, hogy Edward azt várja, mondjak valamit, de nem bírtam megszólalni. Könnyek szöktek a szemembe, és odanyúltam, hogy letöröljem, mielőtt kicsordulnának.

– Fáj a karod? – kérdezte aggodalmasan.

– Nem, nem a karom miatt sírok. Annyira gyönyörű, Edward! Nem is adhattál volna szebb ajándékot. El se tudom hinni! – Elhallgattam, hogy jobban halljam a zenét.

Az ő zenéje volt, az ő szerzeményei. Az első szám az én altatódalom.

– Gondoltam, azt úgysem engednéd meg, hogy vegyek neked egy zongorát, hogy itt helyben eljátszhassam neked – magyarázta.

– Eltaláltad.

– Hogy van a karod?

– Kutya baja. – Ami azt illeti, a seb éppen lüktetni kezdett a kötés alatt. Jégre lett volna szükségem. Edward kezével is beértem volna, de nem mertem megkérni, féltem, hogy akkor elárulom magam.

– Hozok neked pár szem Tylenolt.

– Nincs szükségem semmire – tiltakoztam, de Edward lecsúsztatott az öléből, és megindult az ajtó felé.

– Charlie... – sziszegtem. Charlie nem is sejtette, hogy Edward gyakran nálam marad éjszakára. Ami azt illeti, alighanem agyvérzést

kapna, ha a tudomására jut. De azért nem gyötört túlságosan a bűntudat. Végtére is, semmi olyasmit nem csináltunk, amire adott esetben gondolt volna. Edward és az ő szabályai...

– Nem fog észrevenni – ígérte Edward, miközben eltűnt az ajtón keresztül... és már vissza is jött, elkapta az ajtót, mielőtt egészen becsukódhatott volna. Másik kezében a fogmosó poharamat tartotta meg az orvosságos dobozt.

A kezembe nyomta a pirulákat, én pedig szó nélkül elvettem – tudtam, hiába is tiltakoznék, alulmaradnék a vitában. És a karom tényleg kezdett komolyan kellemetlenkedni.

A háttérben tovább szólt az altatóm, halkan, gyönyörűen.

– Késő van – jegyezte meg Edward. Fél karral fölkapott az ágyról, és a másik kezével visszahajtotta a takarót. Ráfektetett, aztán körém tekerte a takarómat. Lefeküdt mellém, de a takaró fölé, nehogy átfázzak, és átkarolt.

A fejemet a vállának támasztottam, és boldogan felsóhajtottam.

– Még egyszer köszönöm! – suttogtam.

– Nagyon szívesen.

Egy hosszú pillanatig csönd volt, hallgattam, ahogy az altatódalom lassan véget ér. Egy újabb szám kezdődött, felismertem Esme kedvenc dalát.

– Mire gondolsz most? – kérdeztem suttogva.

Habozott egy pillanatig, mielőtt válaszolt.

– Ami azt illeti, a jó és rossz közti különbségen gondolkodom. Végigfutott a hátamon a hideg.

– Emlékszel, ugye, hogy úgy úgy döntöttem, nem szeretném, ha nem vennél tudomást a születésnapomról? – kérdeztem gyorsan, remélve, hogy nem lóg ki túlságosan a lóláb, és nem veszi észre, hogy csak el akarom terelni a gondolatait.

– Igen – felelte gyanakodva.

– Hát szóval, arra gondoltam, tekintve, hogy még mindig tart a születésnapom, szeretném, ha ma még egyszer megcsókolnál!

– Nagyon mohó vagy ma.

– Úgy van. De persze nem kívánok tőled semmi olyat, amit nem akarsz megtenni – tettem hozzá duzzogva.

Edward nevetett, aztán felsóhajtott:

– Isten óvjon tőle, hogy valaha is olyat tegyek, amit nem akarok! – mondta furcsa, kétségbeesett hangon, aztán az állam alá nyúlva magához vont.

A csók úgy kezdődött, mint máskor – Edward most is ugyanolyan óvatos volt, mint mindig, az én szívem is ugyanúgy ki akart ugrani a helyéből, ahogy szokott. De aztán valami mégis megváltozott. Hirtelen az ajka követelőbb lett, szabad keze a hajamba túrt, az arcomat szorosán odahúzta a magáéhoz, és ott is tartotta. És bár most az én ujjaim is az ő haját szántották, és nyilvánvalóan nem sok hiányzott hozzá, hogy átlépjem az általa gondosan meghúzott határvonalakat, ez egyszer nem állított meg. Éreztem testének hidegét a vékony takarón keresztül, de azért mohón hozzátapadtam.

Váratlanul vetett véget a dolognak: gyöngéd, de határozott kézzel eltolt magától.

Visszahanyatlottam a párnára, levegő után kapkodtam, a fejem szédült. Valami ott mocorgott az emlékezetem peremén, de képtelen voltam megragadni.

– Sajnálom – mondta, ő is ugyanolyan zilált volt. – Túlmentünk egy határon.

– Nem bánom – ziháltam.

Összevont szemöldökkel nézett rám a sötétben.

– Próbálj meg aludni, Bella!

– Nem. Azt akarom, hogy csókolj meg újra!

– Túlbecsülöd az önuralmammat.

– Melyik jelenti a nagyobb kísértést, a vérem vagy a testem?

– kérdeztem kihívóan.

– Döntetlen! – Akaratlanul is elvigyorodott, de gyorsan visszakomolyodott. – Mi lenne, ha nem kísértened tovább a sorsot, és elaludnál?

– Rendben – egyeztem bele, és közelebb húzódtam hozzá. Tényleg nagyon kimerült voltam. Hosszú volt ez a mai nap, sokféle szempontból, mégsem éreztem megkönnyebbülést, hogy vége. Mintha valami még rosszabb várna rám holnap. Csak egy ostoba előérzet, nyugtatgattam magam – végtére is mi rosszabb történhetne, mint ami ma történt? Csak a megrázkódtatás és a fáradtság teszi...

Alattomban odaszorítottam a sérült karomat Edward vállához, hogy bőrének hidege enyhítse az égő érzést. Abban a pillanatban sokkal jobb lett.

Félig már aludtam, talán nem is csak félig, amikor beugrott, mire is emlékeztetett Edward ma esti csókja: arra, amikor még a tavasszal el kellett válnunk egymástól, hogy tévútra csalja Jamest, hogy az elveszítse a nyomomat. Akkor csókolt meg így búcsúzóul, nem tudva, mikor látjuk – és látjuk-e – újra egymást. Ebben a mostani csókjában is volt valami ahhoz hasonló, csaknem fájdalom intenzitás, bár fogalmam sem volt róla, miért. Önkívületbe esve dideregtem, mintha máris egy rémálomba merülnék.

„– Ó, a fenébe... – motyogtam, amikor éreztem, hogy a papír éle megvágja az ujjamat. Kihúztam, hogy megnézzem, mennyire komoly a seb. Egyetlen csepp vér szivárgott elő a parányi karcolásból.

Aztán minden nagyon gyorsan történt.

– Nem! – kiáltotta Edward...

...Kábultan és összezavarodva néztem fel a karomból ütemesen lövellő, élénkpiros vérsugárról – hat mohó vámpír lázasan csillogó szemébe.”

Rossz hold kelt föl?

Bella mer szeretni. Az élete árán is.

Edward Cullen titkokkal terhes hosszú élete során először igazán boldog végre. És ekkor kezdődnek csak az igazi bajok. Egyetlen ostoba pillanat végzetes következményekkel jár. Edward maga mögött hagy mindent, Bella pedig majdnem belehal a veszteségbe.

S miközben hátborzongató halálesetek tartják izgalomban Forks városát, különös árnyak kószálnak a rezervátum körüli erdőkben, Bellát pedig egy furcsa hang bővöli egyre hajmeresztőbb örültségekbe. A földgolyó túloldalán Edward végzetes lépésre készül, de ezzel csak még nagyobb veszélybe sodorja valamennyiüket...

Hát mégis rémálommá válhat ez a szerelem? Elfogyhat, mint a Hold?

new moon

újhold

Ellenállhatatlanul vonz.

Engedj a Hold erejének...

Tizenhat éves kortól ajánljuk

3 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

m e g b a b o n á z